

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 105/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., a. s., P., zastúpenej JUDr. R. B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Sžnč 2/2010-43 z 12. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., a. s., odmieta z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., a. s., P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Sžnč 2/2010-43 z 12. júla 2010.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala žalobu najvyššiemu súdu, v ktorej namietala nečinnosť Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej aj „daňové riaditeľstvo“) podľa § 250f Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Uvedenou žalobou sa domáhala, aby najvyšší súd uložil daňovému riaditeľstvu *„povinnosť konať a vydať rozhodnutie správneho orgánu vo veci daňových kontrol vedených pod číselnými označeniami...“*. Sťažovateľka sa domnieva, že daňové riaditeľstvo postupovalo nezákonne, pretože *„bez vážneho dôvodu nekonal[o] spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom“*.

Sťažovateľka poukázala na to, že daňové riaditeľstvo ako žalovaný správny orgán je *„vo vzťahu k predmetným daňovým kontrolám povinný vydať platobné výmery, avšak v dôsledku uplynutia premlčacej lehoty nevyrubí... [sťažovateľke] daň*.

... Žalovaný konal v rozpore so zákonom ustanovenými základnými zásadami daňového konania a ust. § 44 ods. 4 a 6 Zákona o správe daní a poplatkov, čím sa jednoznačne a preukázateľne dopustil nezákonného postupu spočívajúceho v nečinnosti, t. j. Žalovaný... bez vážneho dôvodu nekonal spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom.

Je potrebné zdôrazniť skutočnosť, že v dôsledku nečinnosti spočívajúcej v nevydaní platobného výmeru, Žalobca nemôže využiť všetky právne prostriedky obrany, ktoré mu priznáva ust. § 46 Zákona o správe daní a poplatkov.

V tejto súvislosti Žalobca poukázal na právnu teóriu, ktorá ako jeden z prejavov nečinnosti rozoznáva prípady, v ktorých namiesto rozhodnutia správny orgán tvrdí nedostatok právomoci a vec vybaví listom alebo informáciou, prípadne konanie zastaví záznamom v spise a podobne (Občianske právo s vysvetlivkami, 2. zväzok, kol. aut. pod vedením JUDr. Václava Nesrovnala, Csc).“

Žalobu sťažovateľky najvyšší súd uznesením č. k. 3 Sžnč 2/2010-43 z 12. júla 2010 zamietol z dôvodu, že *„navrhovateľom označený odporca nie je v danom konaní proti nečinnosti pasívne legitimovaný... Podľa názoru Najvyššieho súdu ... označený odporca nie je oprávnený na základe § 4 ods. 3 písm. c) zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch*

v znení neskorších predpisov... konať a rozhodnúť tak, ako sa toho domáhal navrhovateľ, teda konať a vydať rozhodnutia vo vyrubovacom konaní, Najvyšší súd ... nemohol odporcovi ani požadovanú povinnosť uložiť.“

Sťažovateľka poukazuje na to, že obsahom protokolu daňového riaditeľstva č. I/181/15821-2350/2010/Fec z 12. januára 2010 je pokyn, že *«miestne príslušný správca dane (Daňový úrad P.) nevyrubí rozdiel dane vyplývajúci z výsledku kontroly.*

Následne Porušovateľ rovnako tak cituje z protokolu č. I/181/15399-2712/2010/Sza zo dňa 13. januára 2010, v ktorom sa uvádza: „... Žalovaný nevydá dodatočné platobné výmery a platobné výmery...“

Z vyššie citovaných skutočností vyplýva, že na základe pokynu resp. usmernenia Žalovaného nedošlo zo strany miestne príslušného správcu dane k vydaniu platobných výmerov resp. dodatočných platobných výmerov.

Je teda zrejmé, že ak Žalovaný disponoval oprávnením konať a vydať pokyn resp. usmernenie pre miestne príslušného správcu dane nevydať platobné výmery, má rovnako tak oprávnenie konať a vydať pokyn resp. usmernenie pre správcu dane, aby vydal platobné výmery. Žalovaný mohol konať v predmetnej právnej veci, to znamená má oprávnenie vydať pokyn, a teda je pasívne legitimovaný minimálne vo vzťahu k návrhu uvedenému pod bod ad 1) uvedeným vyššie. ...

Podľa názoru Sťažovateľa zamietnutím Žaloby proti nečinnosti Žalovaného došlo zo strany Porušovateľa k odmietnutiu spravodlivosti, a teda k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.»

V závere svojej argumentácie sťažovateľka opakovane vyslovila názor, podľa ktorého „... ak aj Žalovaný nemal oprávnenie na vydanie platobných výmerov vzhľadom k zákonnej úprave nachádzajúcej sa v § 4 ods. 3 písm. c) Zákona o daňových orgánoch,... na základe citovaných protokolov bol Žalovaný oprávnený konať a vydať pokyn pre miestne príslušného správcu dane, aby ten v súlade so zákonnou úpravou vydal platobné výmery“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 3 Sžnč 2/2010-43, zo dňa 12. júla 2010 boli porušené základné ústavné práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu, vyplývajúce z Čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 2 LISTINY ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD;

zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa sp. zn.: 3 Sžnč 2/2010-43, zo dňa 12. júla 2010 a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie;

priznáva Sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). Vzhľadom na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Ústavný súd nepreskúmava, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, pretože to je v právomoci opravných všeobecných súdov.

Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých rozhodnutí, s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľky s právnym názorom najvyššieho súdu, ktorý jej návrh zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie odporcu s tým, že postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu malo podľa nej dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny.

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia č. k. 3 Sžnč 2/2010-43 z 12. júla 2010 okrem iného uviedol:

„Z obsahu administratívneho spisu odporcu najvyšší súd zistil, že Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, odbor mimoriadnych kontrol, oddelenie výkonu mimoriadnych kontrol P. začalo dňa 25. 11. 2008 daňovú kontrolu na základe podnetu orgánov činných v trestnom konaní u daňového subjektu - žalobcu, predmetom ktorej boli daň z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobia: rok 2001, rok 2002 a rok 2003, daň z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2004 a daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia: december 2002, január až december 2003 a január až december 2004.

Dňa 12. 01. 2010 bol vypracovaný protokol č. I/181/15821-2350/2010/Fec o výsledku zistenia z daňovej kontroly začatej dňa 25. 11. 2008, kontrolovaného daňového subjektu -žalobcu, predmetom ktorej bola daň z príjmov právnických osôb za kontrolované obdobie rok 2001, v ktorej Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, odbor mimoriadnych kontrol, oddelenie výkonu mimoriadnych kontrol P. konštatovalo, že miestne príslušný správca dane, Daňový úrad P., nevyrubí rozdiel dane vyplývajúci z výsledku kontroly, pretože daňová kontrola je podľa ustanovenia § 15 ods. 13 zák. č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom. Dňom nasledujúcim po dni prerokovania protokolu sa začína vyrubovacie konanie (§ 44). V zmysle ustanovení § 45 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo priznať nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo vrátenie dane po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane (§ 45 ods. 1).

Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, odbor mimoriadnych kontrol, oddelenie výkonu mimoriadnych kontrol P. začalo dňa 28. 10. 2009 daňovú kontrolu na základe podnetu orgánov činných v trestnom konaní u daňového subjektu - žalobcu, predmetom ktorej bola daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia: november 2001, december 2001 a január až november 2002.

Dňa 13. 01. 2010 bol vypracovaný protokol č. I/181/15399-2712/2010/Sza o výsledku zistenia z daňovej kontroly začatej dňa 28. 10. 2009, kontrolovaného daňového subjektu -žalobcu, predmetom ktorej bola daň z pridanej hodnoty za kontrolované zdaňovacie obdobia november 2001 a december 2001, v ktorej Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, odbor mimoriadnych kontrol, oddelenie výkonu mimoriadnych kontrol P. konštatovalo, že na základe výsledkov vykonanej daňovej kontroly miestne príslušný správca dane kontrolovaného daňového subjektu, Daňový úrad P., nevydá

1. dodatočné platobné výmery na daň z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia november 2001 a december 2001

2. platobné výmery na zvýšenie dane z pridanej hodnoty podľa § 44 ods. 3 zák. č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov - za zdaňovacie obdobia november 2001 a december 2001,

nakoľko podľa ustanovenia § 45 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. zaniklo právo vyrubiť daň za zdaňovacie obdobia november 2001 a december 2001 na dani z pridanej hodnoty. ...

Navrhovateľ sa svojim návrhom domáhal, aby súd uložil odporcovi - Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky povinnosť konať a vydať rozhodnutia - platobné výmery v dôsledku skončenia daňových kontrol.

Z ustanovenia § 4 ods. 3 písm. c/ zák. č. 150/2001 Z. z. ale vyplýva, že rozhodnúť v daňovom konaní, t. j. aj vo vyrubovacom konaní, vydať rozhodnutie môže len daňový úrad a to aj v prípade, ak bola daňová kontrola vykonaná daňovým riaditeľstvom.

V danom prípade vykonalo daňové kontroly Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko P., avšak miestne a vecne príslušným daňovým úradom na vydanie navrhovateľom požadovaných rozhodnutí by bol Daňový úrad P. Poukazujúc na uvedené, senát Najvyššieho súdu SR dospel k záveru, že navrhovateľom označený odporca nie je v tomto konaní proti nečinnosti, pasívne legitimovaný.

Predpokladom toho, aby súd mohol návrhu navrhovateľa v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy vyhovieť je okrem splnenia iných zákonných predpokladov, aby orgán verejnej správy, proti ktorému návrh smeruje, nekonal bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom. Preto aby bol navrhovateľ úspešný v tomto konaní, musí byť podľa zákona (§ 250t ods. 1 O. s. p.) navrhovateľom označený odporca povinný konať a oprávnený vydať rozhodnutie, ktorého sa navrhovateľ v konaní o nečinnosti domáha. Ak označený odporca požadovanou kompetenciou na základe zákona nedisponuje (t. j. nie je zákonom oprávnený na vydanie požadovaného rozhodnutia), súd návrh zamietne ako nedôvodný.

Vzhľadom k tomu, že v tomto prípade označený odporca nie je oprávnený na základe § 4 ods. 3 písm. c/ zák. č. 150/2001 Z. z. konať a rozhodnúť tak, ako sa toho domáhal navrhovateľ, teda vydať rozhodnutia vo vyrubovacom konaní, najvyšší súd nemohol odporcovi ani požadovanú povinnosť uložiť. Na základe uvedeného návrh navrhovateľa ako nedôvodný podľa § 250t ods. 4 veta štvrtá O. s. p. zamietol.“

V tomto prípade najvyšší súd konal a rozhodoval na základe návrhu sťažovateľky podaného na najvyššom súde 15. apríla 2010. Predmetným podaním označeným ako „Žaloba proti nečinnosti Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky“ sa sťažovateľka domáhala, aby najvyšší súd uložil daňovému riaditeľstvu „povinnosť konať a vydať rozhodnutie správneho orgánu vo veci daňových kontrol vedených pod číselnými označeniami... do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia.“

Aj v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa v súlade s § 250t ods. 8 OSP použijú primerane ustanovenia prvej a druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ak v štvrtej hlave piatej časti nie je ustanovené inak. Prípadne v spojení s § 246c ods. 1 OSP sa na riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou (§ 249 ods. 1 OSP), v žalobe musí ten, kto žalobu podáva, okrem iných uviesť, aký konečný návrh robí (§ 249 ods. 2 OSP). Obdobne z návrhu na začatie konania podľa § 79 ods. 1 OSP musí byť okrem iných zrejme, čoho sa navrhovateľ domáha.

V návrhu podľa § 250t ods. 1 OSP sa fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh na rozhodnutie vo veci samej, teda petit, predstavuje ťažisko a podstatu každého návrhu, určuje program konania a rozhodovania súdu (§ 153 ods. 1 OSP), ktorý súd v zásade nemôže prekročiť. Výnimky z tohto pravidla sú výnimočné a vždy sú v príslušnom právnom predpise výslovne uvedené (napr. § 153 ods. 2, § 212 ods. 2 a § 245 ods. 1 OSP).

V nadväznosti na uvedené v danom prípade bol najvyšší súd oprávnený a povinný rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka ako navrhovateľka vo svojom návrhu domáhala, z dôvodu, že nebola daná žiadna výnimka zo zásady viazanosti súdu, návrhom na rozhodnutie vo veci samej. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd uvedenú zásadu správne aplikoval, keď konštatoval, že *„navrhovateľ sa svojim návrhom domáhal, aby súd uložil odporcovi - Daňovému riaditeľstvu... povinnosť konať a vydať rozhodnutia - platobné výmery v dôsledku skončenia daňových kontrol“*.

V konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t a nasl. OSP musí súd skúmať, či v návrhu označený orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, tým, že je v konaní nečinný. Súd teda musí ako predbežnú otázku okrem iných vyriešiť, či v návrhu označený orgán má právomoc v návrhu označeným spôsobom konať a rozhodnúť. Súd je povinný dôsledne rešpektovať a aplikovať ústavný princíp podľa čl. 2 ods. 2 ústavy, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Rozhodnutie súdu v konaní podľa § 250t a nasl. OSP nemôže založiť právomoc orgánu verejnej správy konať a rozhodnúť, teda súd nemôže uložiť označenému orgánu verejnej správy povinnosť konať a rozhodnúť spôsobom, ktorý mu nevyplýva zo zákona.

V tejto súvislosti najvyšší súd skúmal pôsobnosť daňového riaditeľstva a daňových úradov, pričom aplikoval § 3 a § 4 zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly (ďalej len „zákon

o daňových orgánoch“). Podľa § 3 ods. 6 písm. g) zákona o daňových orgánoch daňové riaditeľstvo je oprávnené vykonať daňovú kontrolu alebo opakovanú daňovú kontrolu, ktorá inak patrí do pôsobnosti daňových úradov.

Podľa § 4 ods. 3 písm. c) zákona o daňových orgánoch daňový úrad rozhoduje v daňovom konaní podľa osobitného predpisu, a to aj v prípadoch, keď sa daň vyrubuje na základe kontroly vykonanej dožiadaným daňovým úradom alebo daňovým riaditeľstvom alebo vykonanej spoločne. Na základe týchto skutočností najvyšší súd konštatoval, že *„v danom prípade vykonalo daňové kontroly Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky, pracovisko P., avšak miestne a vecne príslušným daňovým úradom na vydanie navrhovateľom požadovaných rozhodnutí by bol Daňový úrad P. Poukazujúc na uvedené, senát Najvyššieho súdu SR dospel k záveru, že navrhovateľom označený odporca nie je v tomto konaní proti nečinnosti, pasívne legitimovaný.“*

Na základe týchto skutočností ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd pri vyslovení svojho právneho názoru interpretoval relevantné právne predpisy ústavne konformným spôsobom, čím je vylúčená arbitrárnosť alebo zjavná neodôvodnenosť predmetného uznesenia. O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie najvyššieho súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto ústavný súd nie je oprávnený na jeho meritórne preskúmanie. Vzhľadom na uvedené nemá ústavný súd žiaden dôvod spochybňovať závery, ku ktorým najvyšší súd dospel. Závery najvyššieho súdu a jeho rozhodnutie sú ústavne akceptovateľné. Skutočnosť, že sa sťažovateľka nestotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu, nemôže viesť k záveru o porušení jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 2 listiny a nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Ústavný súd dospel k záveru, že medzi označeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy

a čl. 36 ods. 2 listiny nie je taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala možnosť vyslovenia porušenia označených práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. marca 2011